

DOR DE O FRUNZĂ VERDE

Rolea Nicolae

Dor de o frunză verde

Sufletul mi-e plin de sânge
De pe frunze ruginii
Inima în mine plânge;
Al cui sunt de nu mai vii?

Sub o piatră funerară
Pot să stau veacuri târzii,
Dar întreb bruma de seară:
A cui ești de voi muri?

Se ridică munții-n cer
Ca un stol de nori plutesc,
Dacă toamna-n frunze pier
Vara-n muguri mă ivesc!

Doruri albe de mătăasă
Așteaptă să le trezesc,
Lasă-mă, frunză frumoasă,
Lasă-mă să-ți mulțumesc!

Ud și trist e cerul, blană,
Cu steluțele-n picare,
În genunchi, ca la icoană,
Lasă-mă să-mi cer iertare!

Sau măcar într-o simțire
Unei lacrimi, când visez,
Lasă-mă plin de iubire
Cu-a ta frunză s-o botez!

Apoi, pe banchiză în pustiu
Pot să fiu hrană la foci.
Dar cui rămâi de nu mai viu?
Al cui sunt de nu te întorci?

27.11.2011